

ಜೀವದ ಗೆಲೆಯರು —

ನಿಮ್ಮ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹವರು ಇದ್ದಾರೆಯೇ?

ಅಸಿತಾ ಪ್ರಭುಶಂಕರ್

ನವೆಂಬರ್ ೨೦೦೬ರ ಸಂಪಾದಕೀಯದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಮಯ ಜೀವನದ ಕುರಿತು ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದೆವು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನವು ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತದೆ. ಲೇಖಕಿಯು ಅಮೆರಿಕದ ಐ.ಬಿ.ಎಂ. ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶೋಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ *Beyond the Call of Voice* ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವವರು ಡಾ.ಪ್ರಭುಶಂಕರ್.

ನಮ್ಮ ತಾಯ್ನಾಡಿನಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಎರಡು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ದೂರವಿದ್ದುರಿಂದಲೋ ಏನೋ 'ಸ್ನೇಹಿತ' ಅಥವಾ 'ಸ್ನೇಹಿತೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಮರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ, ಬೆಳೆದು, ಪದವಿ ಪಡೆದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು 'ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು' ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ, ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕೆಲವರು ಸ್ನೇಹಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಜೊತೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತ ಕೆಲವು ಬಂಧುಗಳೂ, ಕುಟುಂಬದ ಮಿತ್ರರು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರೂ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಅಮೆರಿಕ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನನಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲ ಭಾವನೆಯೆಂದರೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ನಾನು ಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಜನರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಜನಶೂನ್ಯವೂ, ನಿಶ್ಯಬ್ದವೂ ಆದ ಒಂದು ಖಾಲಿ ಅಪಾರ್ಟ್ ಮೆಂಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು. ಛೇದಿಯಿಂದ ಕೊರೆಯುವ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲೆಯ ಅಪಾರ್ಟ್ ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಕಂಬನಿಗಳು ಉದುರುತ್ತಿರುಲು, ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತಾಗ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಏಕಾಂಗಿತನವನ್ನು ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾರೆ. ಆಗ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು: "ನಾನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ದ್ದೇನೆ? ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ? ನನ್ನ ಬಂಧುಬಾಂಧವರಲ್ಲಿ?"

ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಸ್ನೇಹಪರಳಾದ ನಾನು, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ, ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಜನರನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಿಸುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪೋಗುವಾಗಲೂ, ಜನರನ್ನು ಸಂಧಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳು ದೊರೆತಾಗಲೂ ನಾನು ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ, ಜನಾಂಗಗಳ, ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಕುಟುಂಬಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಉಳ್ಳ ಜನರೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹೊಸ ಹೊಸ ಸ್ನೇಹಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ನಾನು ಯಾವ ಎಲ್ಲೆಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಒಂದು ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಕೆಲವರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದೆ. ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬಕ್ಕೆಂದು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಶುಭಾಶಯದ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಚೀನಿ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಯೊಬ್ಬಳು ಬರೆದಿದ್ದಳು: "ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸೆಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಎಣಿಸಬೇಡ, ನಿನಗಿರುವ ಸ್ನೇಹಿತರ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಎಣಿಸು." ಈ ಮಾತು ನಾನು ತಕ್ಷಣ ನಿಂತು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಇಷ್ಟತ್ತು ಮೂವತ್ತು ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನು ನನ್ನ ಸುತ್ತ ಸೇರಿಸುವಾಗ ಇದ್ದ ಉತ್ಸಾಹ ಜರನೆ ಜಾರಿತು. ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬದ ಕೇಕು ನನ್ನನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ನಾನು ಕೊಠಡಿಯ ಸುತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದೆ. "ಇಷ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಸ್ನೇಹಿತರು ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಬಹುದಾದ ಮೂರು ಜನ ರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ? ಅಥವಾ ಮನೆಯಿಂದ ದೂರ ವಿರುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಶೂನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಲು ನನ್ನ ಜೊತೆಗಿರಲು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಯೇ?" ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಇನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದೆ: ಮನೆಯಿಂದ ದೂರವಿರುವುದು ಎಂದರೇನು? ಅಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಾದರೂ ನನಗೆ ನಿಜವಾದ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಅಥವಾ ಅವರೂ ಕೂಡ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನನ್ನ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡವರೋ? ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೆಡೆಬಿಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು: ನಮಗೆ ಒಂದು ಕೈಬೆರಳೆಣಿಸುವಷ್ಟು ಜನ ಜೀವದ ಗೆಲೆಯ ರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?

ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಸಂದೇಹಗಳು ನಿವಾರಣೆ ಯಾಗಿವೆ. ಅಂದು ಸೇರಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬರೂ ಇಂದು ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದವರು.

ನನ್ನ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಗುಂಪಿನ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹವಲಯದ ಪೂರ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಮಿತ್ರರು, ಸಪೋರ್ಡ್‌ಮ್ಯಾಗಿಗಳು ಮತ್ತು

ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಮಧುರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರು ಇದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಸಮಾಜಜೀವಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ನಾವು ಅವರನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ—ಸಿನಿಮಾ ಗಳಲ್ಲಿ, ಮದುವೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ—ಅವರು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. “ಹಾಯ್! ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ? ಎಷ್ಟೋ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ; ಓ ತುಂಬ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣು ತ್ತಿದ್ದೀರಿ!” ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ನಮಗೆ ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದೇ ಮರೆತುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ; ಅವರು ನಮಗೆ ಪರಿಚಯವಾದದ್ದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದೂ ಮರೆತುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವರ ಹೆಸರೂ ಮರೆತುಹೋಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡುಬಿಡೋಣ. ಅಂಥವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಜನ, ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವವರು, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರು ಎಂದೇ ಹೇಳೋಣ. ಅವರ ಸರಿ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ನಾವು ಲೆಕ್ಕಹಾಕುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನಾವು ಸೌಜನ್ಯದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ.

ಮಧ್ಯದ ವರ್ತುಲದಲ್ಲಿರುವವರು ಮೊದಲ ವರ್ತುಲವು ಶೋಧಿಸಿ ಬಿಟ್ಟವರು. ಅವರು ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಚಿತ ರಾದವರು. ಸರನೆ ಹಲೋ ಹೇಳಿ, ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವಲ್ಲಾ ಅವರಲ್ಲಿ, ನಮಗೂ ಅವರಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ಏನನ್ನೋ ಗುರುತಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಅವರ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಟೆಲೆಫೋನ್ ನಂಬರುಗಳ ವಿವಿಮಯ ನಡೆದಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಸಲ ಭೇಟಿ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿಯುವ ಅಂಶ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರನ್ನು ನಾವು ಯಾವುದೋ ಪಾರ್ಟಿಗೋ ಅಥವಾ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೋ ಅಥವಾ ವಾಕಿಂಗಿಗೋ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದ ಸ್ನೇಹ ಉಳಿಯಬಹುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಬಹು ಬೇಗ ನಮ್ಮ-ಅವರ ಬದುಕಿನ ಸೂತ್ರಗಳು ಹೆಣೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವರ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ನಾವು, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಬಾಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಜನರ ಪ್ರೇಮಜೀವನ, ಮಕ್ಕಳು, ಅವರು ತಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರನ್ನು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಮುಂತಾದ ವಿಷಯ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಪರಿಪೂರ್ಣರು, ಅವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಎಲ್ಲ ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೇಕೆ ಎಂದರೆ, ಅನೇಕಾನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಜೊತೆಗಾರರು ಬೇಕು, ನಮ್ಮ ನೀರಸ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಸಮಯದ ಬಹು ಪಾಲನ್ನು ಈ ಮಧ್ಯವಲಯವೇ

ಕಬಳಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅವರ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದೂರ ವಾಣಿ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಫೋನ್ ಬರುತ್ತದೆ: “ನಾನು ಮನೆಯ ಹೊರಗಿದ್ದೇನೆ. ಮನೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿದೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೀ ಇಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳು ತ್ತೀರಾ?” ನಾವು ಫೋನ್ ಕರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದ ರಿಂದ “ಇಲ್ಲ” ಎನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ! ಇನ್ನೊಂದು ಕರೆ ಹೀಗಿರುತ್ತದೆ: “ನಾನು ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಕಸಿನ್ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಸ್ನೇಹಿತರು. ನಾನು ವಿಮಾನನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೀರಾ?” “ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳು ವುದು ಸುಲಭ. ಆದರೆ ಪರಿಣಾಮ ಭೀಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ “ಆಗಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಅವರ ಮುಂದೆ ಯಾವ ರಹಸ್ಯವನ್ನೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಧೈರ್ಯಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಬಹು ಬೇಗ ಜಗಜ್ಜಾಹೀರಾತಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೂರನೆಯ, ಅತ್ಯಂತ ಒಳಗಿನ ವಲಯ, ಎಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆ ಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವಲಯದವರು ಲೆಕ್ಕ ಎಲ್ಲದಷ್ಟು ಕಥೆಗಳನ್ನು, ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕಾಫಿ ಕಪ್ಪುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಹೀರುತ್ತಾ ಕೇಳಿರುತ್ತಾರೆ, ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ದಾಟಿಯೂ ಸ್ನೇಹದ ಅಂಟು ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಬಾಂಧವ್ಯಗಳು, ಸಾವುಗಳು, ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಎಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆ ಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ಸ್ನೇಹ ಮುಂದುವರಿದಿರುತ್ತದೆ. ಅವರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ಕಠಿಣ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನಾವು ಪಾರಾಗಿ ಬರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ನಮಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಅವರ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರ ಪರ ನಿಂತು ಹೋರಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರೋ ಮಿತ್ರರೋ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೇ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತನ್ನಾಡಿದರೂ ನಾವು ಅದನ್ನು ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಅವರ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂತಹವರು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ನಕ್ಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಸರಿತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತೂಗಿ ನೋಡಿ ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಸೂಯೆಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮಿತ್ರರನ್ನು ಎಣಿಸಲು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೆ ನಾವು ಅತ್ಯಂತ ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳು ಎಂದೇ ಭಾವಿಸ ಬೇಕು.

ನನಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನರ ಸ್ನೇಹ ಲಭಿಸಿತ್ತು. ಅವರು ನನಗೆ ಜನ್ಮವಿಡೀ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಇ-ಮೇಯಿಲ್ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬರ ಗಂಡ ಅಮೆರಿಕೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು

ಆತಿಥ್ಯ ನೀಡಿದ್ದೆ. ಏಳು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ಅವರನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದೆ. ಅವರು ಎರಡು ಗಂಟೆ ತಡವಾಗಿ ಬಂದರು. “ಯಾಕಿಷ್ಟು ತಡವಾಗಿ ಬಂದಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, “ಅಯ್ಯೋ, ನಾವು ಇಂಡಿಯನ್ ಟೈಂ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅವಮಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವರೆಲ್ಲ ತಾವು ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರು. ಅದೂ ಸಾಲದು ಎಂಬಂತೆ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮೂರೂ ಜನವೇ ಕುಳಿತು ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಹರಟೆ ಹೊಡೆದರು. ನನ್ನನ್ನಾಗಲಿ, ಇತರ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಗಮನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ! ನನ್ನ ಮತ್ತು ಇತರ ಅತಿಥಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒರಟಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು ಅವರ ವರ್ತನೆ. ಅಂದಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳೇ ಬೇಕಾದವು. ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅವರು ಹಾಗೇಕೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರು ಎಂಬುದು ಇಂದಿಗೂ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಇ-ಮೆಯಿಲ್ ಕಳುಹಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಮೀರಿ ನಾನು ಬೆಳೆದಿದ್ದೇನೆಯೇ? ಅಥವಾ ನನ್ನನ್ನು ಮೀರಿ ಅವರು ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ನನ್ನಲ್ಲೇ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ವಿವರಣೆಗಳು ಬಂದುಹೋಗಿವೆ. ಆದರೂ ನಾನು ಕಲಿತ ಪಾಠವೆಂದರೆ ಸ್ನೇಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಲವನ್ನು ಬಂಡವಾಳವಾಗಿ ಹೂಡದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬೇಗನೆ ಬಾಡಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆ ಆಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಒಳವಲಯವು ಮಧ್ಯವಲಯದೊಂದಿಗೆ, ಹೊರವಲಯದೊಂದಿಗೆ ಕರಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕುರಿತು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿದಾಗ, ಒಂದು ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಂತೆ ನಮಗೆ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣರಾದ ಸ್ನೇಹಿತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ನೋಡಬೇಕಾದ ಮಿತ್ರರ, ನೋಡಿ ಸಮಯ ಕಳೆಯಬೇಕಾದ ಮಿತ್ರರ, ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಮಿತ್ರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಈಗ ತುಂಬ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿರುವ ಮಿತ್ರರು, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಿತ್ರರು ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಾವು ಅಂತರಂಗದ ಆನಂದವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಿಷೇಧಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು (negative energy) ತಂದು ತುಂಬಿ, ಒಂದೇ ಸಮನೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಬರಿದುಗೊಳಿಸುವ ಜನ ನಮಗೆ ಬೇಡ.” ಈ ಕುರಿತಂತೆ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಬಳಸಿದ ಒಂದು ಮಾತು ನನಗೆ ತುಂಬ ಹಿಡಿಸಿದೆ: “ನನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ದುಬಾರಿ ದುರಸ್ತಿನ (high maintenance) ಜನ ಬೇಡ.” ಅವನ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನಾನು

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಅಂಥ ದುಬಾರಿ ದುರಸ್ತಿನ ಜನರ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಅವರನ್ನು ನನ್ನ ಬದುಕಿನಿಂದ ದೂರಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಈಗ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳೂ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಇಡೀ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ನಾನೇಕೆ ಕಾಲ ಕಳೆದೆ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸ್ನೇಹಗಳೆಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾದವೇ?

ನಿಷೇಧಾತ್ಮಕ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ಜನರೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಹೇಗೋ ಹೆಣೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಂಥವರ ಮನಸ್ಸು ಕಹಿ, ಅವರು ಅಸುಖಿಗಳು, ಅಸೂಯಾಪರರು. ಸದಾ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ನ್ಯಾಯದ ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ತೂಗುತ್ತಿರುವವರು. ಅವರಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಲಿ ಎಂದು ನಾವೂ ಅವರ ಆ ತೂಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲ ಅವರ ಆ ಅಭದ್ರ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ಕಲಿತ ಪಾಠವೆಂದರೆ ಅಂತಹವರನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು. ಒಂದು ಘಟನೆ ಮುಗಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದು, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಿಂದೆ ಮುಗಿದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ನಿಂದೆ. ಈ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ನಾಟಕ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ನನಗೆ ಅದು ಬೇಡದಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಾಲುಗಾರಳಾಗ ಬಾರದು ಅಷ್ಟೆ. ಅಂಥ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಿಡುವುದು ಉಚಿತ. ಯಾರು ಸದಾ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವರೋ, ಯಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಇದೆಯೋ, ಅಂತಹವರ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬದ ದಿನ ನನ್ನ ಚೀನಿ ಸ್ನೇಹಿತ ಬರೆದ ಮಾತುಗಳು ಬಹಳ ಕಾಲ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿವೆ. ನಾನು ಅರವತ್ತರ ಗಡಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗ, ನನಗೆ ಐದೇ ಐದು ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನನಗಾಗಿರುವ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಮರೆತು ನಾನು ಐದೇ ವರ್ಷದವಳು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ★

ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಗೊತ್ತೇ? ಸಮಯ. ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಾವು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕು... ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿಹೋಗುವ ಎಲೆಯಂತಿರು. ನನ್ನದು ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಬಿಡು. ಆಗ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾಗುತ್ತವೆ. -ಶ್ರೀಮಾತೆ ಶಾರದಾದೇವಿ.